

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 68/2020
19.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Поповић, адвокат из ..., против тужене „ББ“ АД ..., чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Апелационог суда у Нишу и Вишег суда у Врању, на седници одржаној 19.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби против пресуде Основног суда у Врању П 1885/19 од 19.11.2019. године, стварно је надлежан Виши суд у Врању.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1885/19 од 19.11.2019. године, ставом првим изреке, утврђена је апсолутна ништавост уговорне одредбе члана 5. став 5.1 тачка 1. Уговора о готовинском кредиту од 16.05.2014. године, и уговорне одредбе члана 5. став 5.1 тачка 1. Уговора о готовинском кредиту од 19.06.2013. године, закључених између тужиле и тужене. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 20.000,00 динара.

Против наведене пресуде тужена је изјавила жалбу, па је предмет достављен Вишем суду у Врању, који се решењем Гж 180/20 од 27.01.2020. године, огласио стварно ненадлежним за поступање по наведеној жалби, а списе предмета доставио Апелационом суду у Нишу, као стварно надлежном суду.

Апелациони суд у Нишу није прихватио своју стварну надлежност, а предмет је доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“ бр.116/08, ... 101/11 и 87/18) и члана 22. став 1. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Виши суд у Врању.

Одредбом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, прописано је да виши суд удругом степену одлучује о жалбама на одлуке основних судова и то: на

решења у грађанскоправним споровима, на пресуде у споровима мале вредности и на одлуке у ванпарничним поступцима, док је одредбом члана 24. став 1. тачка 3. истог Закона, предвиђено да апелациони судови одлучују о жалбама на пресуде основних судова у грађанским споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Предмет тужбеног захтева је утврђење ништавости одредби уговора о готовинском кредиту којима је уговорена фиксна накнада за обраду кредита у износу од 4.750,00 динара (одобрени износ кредита 190.000,00 динара). Тужба је поднета 20.09.2019. године. Вредност предмета спора означена у тужби је 4.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, односно о жалби на пресуду у спору мале вредности, у смислу члана 468. став 1. ЗПП у вези са чланом 476. став 1. истог Закона, то Врховни касациони суд налази да је у конкретном случају за одлучивање о жалби на првостепену пресуду, применом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, стварно надлежан Виши суд у Врању.

На основу члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић